

# חומר ורוח: את המלחמה צריך לנצח גם בתודעה

20.10.2024 | written by משה גוטמן

וודאח כאמל יוניס, מחבל רדואן שדבר מעצרו בידי צה"ל בלבנון פורסם בימים האחרונים, הטיח בחקירתו את העלבון הגדול ביותר שיכול היה לומר למפקדיו בכוח רדואן: "כולם ברחו" הם קטני אמונה, אנשים בלי דת, נכנסו לקבל כסף וזהו".

איומי חיזבאללה ליוו אותנו שלשה עשורים לפחות, והיו חלק משמעותי מעיצוב התודעה הישראלית, בעיקר לרע. חיזבאללה, כמו היד המשלחת הגדולה שלו, איראן, התמחה בלוחמה פסיכולוגית שיעד ההשפעה העיקרי שלה היה החברה בישראל בפרט, והעולם המערבי בכלל. ולמרות שהם היו אלופי הפסיכולוגיה והשיח המערבי, ולמרות שפנו לסנטימנט המערבי-החילוני, אלמנט אחד לא נעדר מעולם מהסרטונים שלהם: האלמנט הדתי-אמוני.

בסרטון שפרסם חיזבאללה אמש בכדי להעיד שכוחו עוד במותניו, באותו יום ששיגר את הכטב"ם לבנימינה, היה חשוב לו להראות בתחילת הסרטון את לוחמי הארגון עוברים תחת קוראן המונף מעל לראשיהם.

זה לא רק חיזבאללה. גם חמאס, כשיצא למתקפת "מבול אל-אלקצה" יצא ממניעים אמוניים. הוא האמין שהוא ממלא תפקיד היסטורי שיעד לו האל.

דבר פשוט הוא שמי שרוצה לתת מענה לאויב שמאיים עליו, חייב להבין אותו בצורה מעמיקה ואינטימית. כשישראל חשבה שחמאס פרגמטי ורוצה אישורי עבודה, בעוד הוא הרדים אותה בכדי לפרוץ לתוכה באלפיו. ישראל חשבה שחמאס נמנע מפיגועים בגלל הכסף הקטארי שזרם, בעוד הוא השקיע כל אגורה באמל"ח ומנהרות. ישראל חשבה שחמאס כגוף שלטון יהיה מחויב לתושבי עזה, בעוד הוא מלכד את בתי הפעילים שלו עצמו, בכדי ליצור מלכודות מוות לכוחות צה"ל. ישראל חשבה שהוא מורתע- והאמת הייתה הפוכה: היא הייתה המורתעת.

לתופעה שהובילה אותנו עד הלום קוראים בלשון המקצועית "סיבור הגיון האויב". זוהי תופעה פסיכולוגית חמקמקה, והיא זו שהייתה אחראית לקונספציה של 1973 ושל 2023. היא אחת התופעות המסוכנות ביותר, של הולכת שולל עצמית במסווה של ידיעה מעמיקה של האויב. אנשי המודיעין כל כך מבינים אותו, עד שהם יודעים איך הוא חושב, מה הוא רוצה, ממה הוא מורתע ולנבא את התנהגותו. שכחו רק כוכבית אחת קטנה: שהם משליכים את עולם המושגים שלהם על האויב ומודדים אותו לפי עולמם שלהם, ולא לפי עולמו שלו. זוהי ה"קונספציה".

ישראל המערבית, הפרגמטית והפרקטית, שרק רצתה שקט וצימרים בצפון, התעלמה לחלוטין מהאלמנט האמוני של אויביה. וזאת, גם מבלי להיכנס לדיונים או לצינונים אודותיו, למרות שברור

שהוא מטורף לחלוטין. אבל הוא כאן, והוא נוכח, ואי אפשר להבין את האויב בלעדיו. ויתרה מכך: גם אי אפשר יהיה לנצח בלעדיו.

אם נתמצת את העיקרון למונחים ברורים יותר, מדובר במלחמה על הרוח. עבורם, זו מלחמת הרוח, האמונה והייעוד. ועבורנו? על מה אנו נלחמים? על שקט ושלווה ומקלט בטוח. אבל האם זה הכל?

במלחמה שבה הרוח תופסת מקום כה מרכזי לא מנצחים רק בסיכולים ממוקדים והרס תשתיות. זה חומר, זו אינה רוח. ככה לא מרתיעים את האויב האיטלאמיסטי הדתי. מלחמה על הרוח מנצחים גם בקינטיקה אבל לא פחות מכך, בתודעה. במה שמפיל להם את הרוח, ומרים אותה אצלנו; מלחמה על הרוח מנצחים באמצעות דגל ישראל שגולני מניפים על חורבות מארון א-ראס. באמצעות תקיעת שופר בלבנון. באמצעות סרטוני האמרים פתוחים וסוכה בציר נצרים כי אנחנו כאן, ואנחנו לא מפחדים. עם ריקודים וחלוקת ממתקים לרגל חיסולו של נסראללה כי העולם נהיה נקי יותר, עם סרטון של מח"ט גולני יום אחרי אסון הכטב"ם כשהוא עומד לאור יום על גג כשמאחוריו כל הכפר הלבנוני ואומר לעם ישראל, למזרח התיכון ולעולם כולו: משפחות יקרות, תדעו שאנחנו חזקים. זו מסורת גולני, ואנחנו ננצח. או בקיצור, בשלילת הנכסים העיקריים שלהם, ברוח ובחומר יחד.

שפת הרוח והערכים היא שפת המזרח התיכון והאמת שזו גם השפה שלנו, כעם התנ"ך והאמת שאנו צמאים אליה בסתר ליבנו. רק התביישנו, כי זה לא פרקטי אז לא עוד.

אומרים שרעיון אי אפשר לנצח עם פצצה. זה נכון, אבל אפשר לנצח רעיון עם רעיון נגדי. אנו בעיצומו של קרב לחיים ולמוות בין רוח המוות של הג'יהאד ובין רוח החיים הציונית. רק אחת מהם תשרוד כדי לספר, והרעיון המפסיד יאופסן עם שלדים נוספים בבית הקברות של ההיסטוריה. אז בואו נרים את הרוח. בואו ננצח.

פורסם במקור ראשון, בתאריך 20.10.2024.